

ODEL ANDERS

**De makalöse högstsalige konungarnas,
konung Gustav Adolphi och konung Carl
den tolfte rop, ifrån de dödas rike til
hieltinnan Swea, wid slutet af des riksdag
1741, då kriget förkunnades mot czaren af**

Stockholm
1741

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1741.

var. a

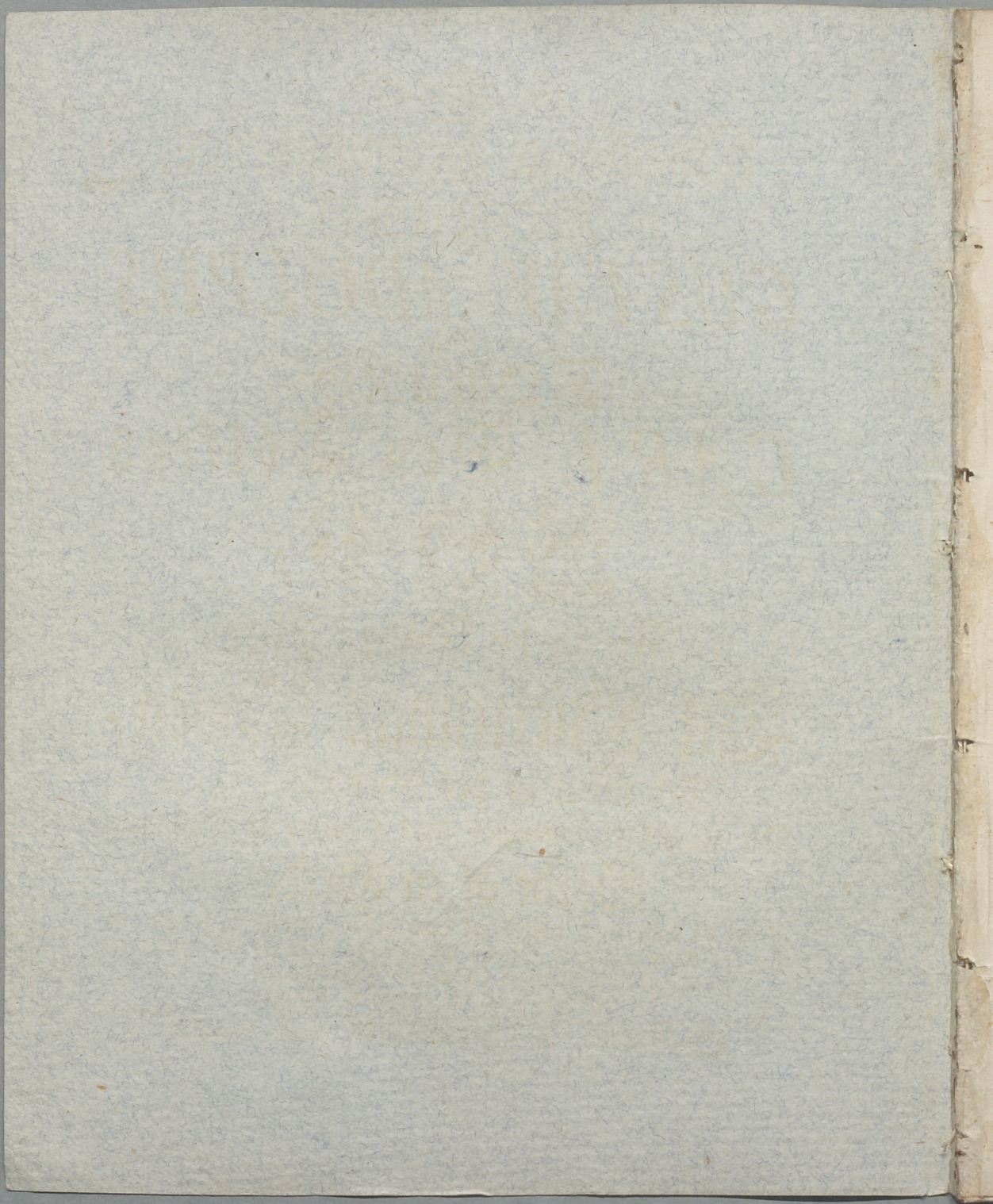
ODELL, A

var. S.

list.

(B.)

o

De Skatlöse
Högstfällige Konungarnas,
KONUNG
GUSTAV ADOLPHS

och
KONUNG
CARL Den Tolfstes
KSSS,

Ufrån de Dödas Rike
Til Sieltinnan Svea,

Bid slutet af des Riksdag 1741,
Då Kriget förkunnades mot Czaren af Ryssland.

Hördt af en Herde,

Som då han med några af sina Likar, varit begrepen utt
Tal om Krig och Frid, blifwit oförmodeligen dit och dån förb, och
sedan wid sin återkomst önskar sitt Fädernesland Lycka til
förestående och nu påbegynta Krig.

Stockholm, Tryckt hos CARL JOH. RÖPKE.

St. Michaelis

Geistliche Buchhandlung

in

GUSTAV ADOLPHUS

in

CARL

in

Die Bestimmung

des Buches

des Buches

des Buches

des Buches

des Buches

des Buches

Sunstige Läsare.

Sist när jag dusa Lutan tog,
At mig en stund förnöja,
Och några besa thoner slog,
I tancka at uphöja,
Så godt jag kunde Swerjes **JARL**,
Den tappre **SINCLAIR** witra,
Som led för Swerje som en Karl
Oskyldigt döden bittra.

Så war ei godt, at komma fort
För en okunnog Fiädde;
Man torde icke nämna stort
Om Wapen, Folck och Städer,
Ty ädelmodda Swea war
Då än i stånd at lida
Försacht och harm, fast Klingan skar
På tänder i des skida.

Men sen des tappra hierta ei
Mer tälde finter, sunder,
Men Karla=likt förklara set
Med wayna=brak och dunder
Så smålla på sin owäns hud,
At han ej mer skal knyska,
Så tala blöde läppar ut,
Som förr sig höllo tysta.

Doch som mitt gidra är gå wall
Med Lam och Får i skogen,
Och roa dem med Bonde-trall,
Och när min Råg är mogen
Då håra Skåran uppå den;
Så må man intet täncka,
At utaf insicht, klofhet än
Mitt Herda=qwad kan blåncka.

Hwar skulle jag ta sådant wett,
Som född på Landbo=bygder,
I all min dar ei annat sedt
An Landtmans Bonde=slögder?
Förutan at jag då och då
Sedt Herrgårds Folk wid kyrka;
Men det wil intet stort förstå
At få en Stats-Mans styrka.

Men hwad wi Herdar språka om,
Då wi i skygget sitta
Och plåga uti Frid wår gom
Med sam=maln Kornbröds betta,
Det wil jag menlöft draga an,
Samt hwad jag mer tillika
Med min sistnämde gamla Man
Hördt i de Dödas Rike.

Och falla mina plumpa slag
Nån obehagligt före,
Så gidre den då bättre tag
Och låte Folk få höra;
Men dömmе ei ogunstigt mig,
Som qwar så godt jag gitter,
Och ber til GUD för Sweas krig
Där jag busfen sitter

CELADON.

I Herdar suto här om dan,
När Middags= Solen brände
Uppå vår gamla Lekeplan,
At gifa hwad som hände
I Staden Stockholm, och hur man
De Höga Ting påtäncker;
Och alt hwad nänsin jäntas kan
Til allmänt bästa jänker.

Florindo sad': hur' tro lär bli,
Män wi få Frid behålla?
De ha så länge talt om Krig
Och om de Blåmän Bälla.
An om det snart tör smålla til?
Ell' män man nu allena
Med tal och miner friga wil?
Ell' huru tro de mena?

Hå, brast en Sömnögd Churis ut,
Jag wet ei hwad de täncka,
Som wilja Friden skal ta slut
Och Folck i blodet dräncka;
Ur man så ledsen nu wid ro,
At man ei kan bli stilla?
Bewar of wäl! jag wil ei tro
Nän wil vårt Land så illa.

Jag menar Swerje wäl har lärdt
Af sista Fägde= tider,
At ei dra strå för Ryssens Swärd,
Och retat ut sin Skida.
Wi mins wäl siff hur' som han då
Upbrände Land och Städer,
Och hur' han med sin brynja blå
Nedsabla våra Fäder.

Jag gråta kan när Mor min plå
Tal om de jähursans dagar,
Hur' Fogden slackta hennes Få
Ut våra Kneektars magar:
Och Far min selswer togs til Kneekt
Där han sit Sæds-lasf kôrde
Och Mor min dâna wid sin Sickt
Så snart hon sådant hôrde.

Och tron I ei godt Folck, om man
Nu åter bôrgde kriga,
De wârde of ei bort hwar an',
Slog hjâl båd' Stut och Dwiga?
Då fick wi för Krigsmactens skul
Straxt gifwa ut de pångar
Wi samlat hop för Ost och Ull,
Och ändoch sist få slångar.

Jag hôrde nog för et par dar,
Hur' twânne Krigsmån prata
Och modigt uppå tåndren skar
Och Ryssens Kneektar rata;
Och sad' hur de skull' ta igen
De Skans-betäckte Lânder,
Och wisa Giöther finnas an,
Som hafwa hårda hânder.

Men jag wil tro at deras mod
Skull' wackert stiga neder,
Om de fick se hwad tapper blod
Och sen beklådde leder
De Ryssa Stridsmån nu för tid'n
Som Rasse Hieltar åga,
Då, då skull'de få annan mine,
Et ord ei knysta wåga.

Nei mycket bättre hemma bli,
Wäl ackta det man äger:
Och skönt man gjorde godt Partie.
Och wunno Land med Seger,
Så har man då ei annat än
Som afwund at förbida,
Då blir den owän, som war wän,
Drar Swärdet ur sin skida.

Hwad nöje ei för oss i Frid,
Då wi gå här och lulla,
Och lefwa i en gyldne tid
Hwar en nu med sin Kulla?
Wi gå til sängs när som wi wil,
Stå opp, när som wi tycka,
Wi dricka gladt hwar annan til
I Midlet: Tomt- och Bo-lycka (*)

Wår Churis slöt och långtä se,
Hur' talet skull' behaga.
Commandoter med hatt på sne
Til swars sig börgde laga,
Brast ut och sad': hör Churis hör,
Du talar som en krukka,
Jag dig til krynpling rätt nu gör,
Din stemma wekling miuka.

Du språkar efter din natur,
Du wet ei sötar' vara,
Än uti warm och ljuflig bur
Dig med din Kulla para,
Än pläcka smultron och gå wall,
Än lofwa, siunga, tralla,
Men hur man pliten födra skal
Wil dig för diuppsint falla.

Du

(*) En brukelig Skäl hos Bonde, Folk på landet.

Du menar Swerje hör ha lärde
Af förra Fågde-tider,
At intet reta Ryßens Swärd;
Slift tal jag icke lider,
Han nogsam retat of, min wän,
Och slog of kriget sista;
Låt honom nu få stryk igen
Så rygg och resben brista.

Du gråta kan, när Mor din plå
Tal om de jämrans dagar,
Då Fogden slakta hennes Fä
At wåra Knecktars magar.
Men hör du, Skull' i sådan nöd
Det yttersta ei wägas
Til Landets hielp och understöd,
Som då så grufligt plågas?

Du säger: Far din togs til Kneckt
Der han sitt Sæds-lasf hörde
Och Mor din dāna wid sin Siekt
Så snart hon detta hörde.
Un Store CAROL, Kiāra du,
När Han sitt Hem måst lämna
Och resa från sin wackra Fru (*)
At Hennes orätt hāmna?

Han satt som en Demant i Gull
Och sten på Kunga Stolen;
En Unger Herre Dygde-full,
Som ägde Norra Jolen:
Den aldrasförste war, som fram
Med dragen Klinga tåga,
Och fächtade i rök och dam,
I Dunder, Brak och Låga.

Han

(*) Svea.

Han red med Hatt om Jule-tid,
Så litet Hår Han hade,
På bara halin Han sig ock nid,
Att hwila ofta lade.
I Snid och Slopp, i Ridld och Frost,
Han qwista kring, marchera,
Och höll til goda Husmans Kost,
Med watten sig tractera.

Han utstod för sitt Rike Skul
Att hwad som swårt må nämnas,
Och glaset Hans war redan fullt,
Förr än som Han fick hämnas.
När nu en Kung slet så, mån tro
Din Far, som war en Bonde,
Att fara ut, då war för go?
Skäms nu din Latbuk onde.

Du skyr at wärswas, släppa til
Nån ting at Rikets bästa,
I goda dar du leswa wil
Och dig får ingen gästa.
Ach! rätt en kläcker Patriot,
Sy dig och flere slike,
I swärtar Swea med Ert sot
För mångt, närgränsand Rike.

Nei, nei! så fattig Karl jag är,
Wäd' Lamb och Stut jag slactar,
Och Far mins Kneckt til matsäck ger;
Jag ei för fara actar,
Att sielf Musqveten ta och gå
I Fält, när där til galler,
Mig lystet bland Gullgäskar Blå
Sie acht, hur' som det smäller.

Jag låset har uti en Bok
Hos Corporaln på Haga,
Hur fordomdags i Fält man drog
Att andra Land intaga,
Hur man af huse for åstads,
Bland annat Romars Portar
De sparka up och höll sig bra
Uppå de warma orter.

Och när Kung GUSTAV ADOLPH slogs
Så halfwa Werlden braga
Ei nån til kneckt motwilligt togs,
Men alla wille draga,
Som Swenskar stad och fäckta dickt,
Som Kungen dem alt lärde;
Ty war också en Swensker Kneckt
Den tiden uti wärde.

Derföre wor' det skam och blygd,
Om wi nu skull' försäras
Från våra Fäders tappra dygd,
Och intet fäckta tåras.
Nei, innan weckan hon går ut
Skal jag ha Blit wid sida,
För min Musqvet mitt Lod och Krut
Skal Ryfens lemmar swida.

Du säger våra Buskar mer
I Mun än Wårjan daga;
Jag nekar icke, at ju sker
Bland både höga, låga,
Att tal och tanckar gå för högt,
Men sådant sker ju gierna,
Af den sin Båga än ei krökt
Att sin Fiendes Stierna.

Men

Men derfor' äger Sverje wäl
De tappre Drängar trogne,
Som förr wäl slag't en Ryß i hiäl,
Och äro nogsam't mogne,
At än en gång med kaptter hand
De stälta munnar tysta,
De fräcka armar slå i band
Och falska hertan krysta.

Rätt som wi såleds talte, kom
En Gubbe fram ur skogen,
Och ropade: hör Celadon,
Jag war straxt redebogen,
Steg bort tog honom fritt i hand;
Ty Jag straxt honom kiände,
War den, som til de Dödas Land
Sist med mig kiärt anlände.

Han sad': nå har du lust min wän
At til de Dödas Rike
Nu åter följa mig igen,
Så sku wi Charons dike
Straxt segla öfwer och sen gå
Bort på de skumma fälter,
Där skal du något höra få
Ut af de bleka Hieltar?

Jag öfwerwägade ei skert,
Jag kiände Gubbens Sinne;
Jag swara ja; wi gingo fort
Och woro genast inne,
Uti en tiöck och dunkel skog
Och wid de duse strömmar,
Der Böljorna så ängsligt slog,
Som had' de talt i drömmar.

Wi steg om bord på Charons Jacht,
Och satt oss bland de döda,
Lad' sen i land bort wid en tracht,
Som war rätt skum och öde.
Straxt wi oss wid en branter gång
I Jorden ned besunuo,
Der alt war tyst, ei hördes bång,
Men några Lampor brunno.

Wid hwart ett steg jag här nu tog,
Sig håren märckligt reste,
Hwar åt den gamla Subben log,
Men stundom mig ock snäste;
Och fråga om jag aldrig skal
Min Barna=Blod förbyta?
Och om i mina dagar all
Mig tappert mod skull' tryta?

När wi nu wore komne ner,
Ei någon sågs ell' hördes:
Det uselt är, hwart ut man ser;
Til sträck mitt sinn ståds fördes.
Jag sad' åt Subben: Kiäre J,
Hwad är det här för Fäldter?
Mitt hierta börjar ångsligt bli
Och lik' som war försmåltter.

Han swara: wil J dö så dö,
Jag skal Er straxt begrafwa;
Men annars skal J wäl få se,
Det ingen nöd skal hafwa.
Här under bo på enslig rymd
De Tappre Kungars Wårdar,
Som Norra Jorden fordom dömt,
Och dödt för hennes gårdar.

Där

Där under äter är den plats
Och Fältet makalösa,
Det Kunga=Hus, Slott och Palats
I såg sist på Er resa,
Där samme Hieltar sitta ned
Och dricka Himlens Nectar,
Der hwar en trött och wäntar Frid;
Som åhrligt kring sig fäktar.

Men deras Wårdar ofta hörs
I nästa rum nedunder,
När någon ting på Jorden göres,
Om Krig ell' Freds=Förbundet;
Jag swär för Tiugu Åhr sen war
Här sådant dåhn = = = och åfwen
För Sex Åhr sen, så slog en Karl
I Bord med knytta Näswen.

Nu äter uppå några dar
Det äter börjat ropa,
An tycks det war en enda Karl,
Us äter stora hopar.
Här hörs och swara ofwanfrån
Med ångslig gäll=liudd stämma;
Derföre kom min Wån och Son,
Låt oss gå något närmar'.

Knapt wore wi ett Böfeskätt
Fram längre warsamt trädde,
Förr än wi båda tämlig brätt
Blef liksom litet rädde:
Mitt under oss det pusta til
Och gaf en diuper suckan,
Och slumrad, som det tala wil
Sen fråga: hwad är Klockan?

Det svartes Tolf: Straxt reste sig
Och gick med Stöflar, Spärrar,
Rätt hårt och talte sacketlig
Så at det hördes swära;
Och sucka åter diupfint til
En gång uppå den andra,
Men äntlig högt på ödets grill
Saledes börjde klandra:

Nå kungars KUNGS Du Himla Drätt,
Skal Du då ei betrackta
Att men'skior giöra af Dig Spätt
Och all Din Händ förackta?
De bry sig intet om Din nåd,
De giöra som de tycka,
Och i sitt grymma öfwerdåd
Ha de ock ofta lycka.

Det tycks som ha de löst sig ut
Ur dödlighetens rulle,
Jordklotet efter något prut
Sig just tilhandlat skulle.
Man liksom arrenderar bort
Det som man intet äger;
Och mången måst ach! ach! hur swårt
I otid wara feger.

Det groffta Folk på Jordens Klot,
I tappreste quarteret,
Spre allstäde kring sitt dumma hot,
Och swänger med Baneret
Och framför andra hotar det
Den Modiga Hjärtinna,
Som fordomdags med några fåt
Lärdt tusend Biåsar springa.

Ach!

Ach! Swea, Ach! min Aekta Mö,
Du oförfräckta Flicka,
Har du glömt bort at Kulor strö
Och dig til Drabbning skicka?
Det Skättet, som slog Mig omkull,
Har det ditt Bröst Blesserat?
Har det giordt alt ditt mod til Null
Och dig så platt muterat?

I fordna dar du tälde knapt
En mine, som syrligt smaka,
Du wardt strart som ett högrödt Tast
Och dina Wapen skaka.
Din Hgon woro såsom eld
När någon sig Moqvera,
Och sad' nån' ord, så ströf du til,
Så ingen knyste mera.

Och fick du nån' Blessur ibland
Så lät du det ei märcka,
Men fäckta jämt med tapper hand,
Fast hiertat torde wärcka.
Ty hade du ock då Honneur,
Och när du sad' Förlikens (*)
Såg man strart Fredeligt Humeur,
Hos de osämde Riken.

Men nu fast än man reswet af
Dig din Brocherta Slöja
Och hotadt gidra dig til Slaf,
Fläng af din Sammets Tröja,
Fast än man sagt sig lära dig,
Ta den man föreskrifwer
En gång til wän, som måttelig
Dig kanste wänlig blifwer.

(*) Freds mebladet i Rysvik.

Fäst än män på ett grymt maner,
Som röfware och tiufwar,
Din frogne SINCLAIR bahne ger
Och mordiskt nederkufwar,
Ja, fäst än man uppå allt sätt
Dig gör förtret, så sitter
Du ändock still och modigt rått
Ett ord ei tala gitter.

Nog har jag hört du skull' ha lagt
En ladd Pistol wid sidan,
Och litet småond en gång sagt
Du skull' dra Swärd ur Skidan.
Allt wäl, men Ach! det drar så ut,
Så plå det intet göra;
War tapper doch och fatta slut,
Stryk Ryfven uppå dra.

Kom håg när såsom Du och Jag
Den sällen senast plåcka,
Kom hog det stora Narva Slag
Och store Ryffe-skäckar,
De liksom Orar slogos full,
Och hur Czar Petter braga,
Hur Narva strömmar öfwerst full
Med Ryfvar, dem wi jaga.

Låt mine gamla Knechtar, som
Nu Arr och Afsted wisa,
Dig minna på och tala om
Det mera och beprisa,
Din forna Kraft och heta Blod
Och försträckta Sinne,
Kanste det gier dig sådant mod,
Som höfwes en Hieltnna.

Säg ei, at du på mina Tåg
Dig alt för mycket mattat ;
Tro fritt jag nog med smärta såg
Hur' många i dig fattat ;
Tro fritt had' jag man lefwa fått
De skull' snart tegat stilla ;
Men si, det liumska = = = = Skätt
Det gjorde all ting illa.

När nu det således talat ut,
Så pustade det åter ;
Och just på samma stund, minut
Det ofwänföre gräter
Och snyftar starkt, sidst börjar på,
Då det sin hickan sparte,
Med ångslig Röst och Stämman så
Af kärligt hierta swarte :

Ach! ach! min Store CARL min Kung,
Min ähta Wän, mitt Hierta,
Jag dignar ned af ångslan tung,
Jag smälter uti Smärta,
Så snart jag hör ditt tappra liud,
Ty då å nyo blöder
Ett Sår, som värre är (wet GUD)
Än många tusend döder.

Jag kommer då ihåg, min Drätt,
Din ömhet för din Flicka,
Hur' du för henne ofta gådt
Med muntra ögon qwicka
I Fält, och där i Rök och Dam,
I eld och gny at fäckta,
Och alltid wändt ditt Ansicht fram
Och styrte en hurtig Skäckta.

I Riken all på Jordens flot,
Som också ha haft Kungar;
Jag frågar Er med tråkand' hot
Så eld ur synen limgar,
Säg ha'n I uti all Er tid
Haft någon Kung hos Eder
Så Tapper, Nychter, Kysst och Blid,
Som Jag, då CAROL lefde.

Men ach! min Konung, hwart wil wäl
Din ifrans talan lända?
När Du slogs kull, had' jag ei stähl
At ock fall' öfwer ända?
Min kraft war GUD och Du hwar dag,
Och när Du föll min Hielte,
Så fick min högrea Arm ock slag,
Och Wårjan handlöst fälte.

Man hade då ei swårt, at mig
Halvdöda hårdt handtera,
Som mig ei mer förstod på Krig,
Ell' ärka mycket mera.
Ty refwo de min Slöja bort
Och gjorde som de wille;
Och ingen fråga efter stort
Om det war wäl ell' illa.

Det gick wäl an, at tråkas då,
När Du min CÆSAR lefde
Och sielf i Speken gick uypå
Så Sarar, Ryfhar bafde:
När Du at Fästet modigt grep
Och klingan blå utförde,
Min blod så het och ifrig bles,
Jag hwarcken såg ell' hörde.

Jag

Jag har wäl stundom också tänckt,
Att som en hurtig Möja
Ta ner min Pamp på wäggen hängt
Och hämta gen min Slöja,
Ja hwar en gång Kysst öfwermod
Knytt näsven för min näsa,
Så har det tämlig i min blod
Begynnat til at gåsa.

Men ach! hwad har jag welat mer?
Min arm har ansatt warit
Af döddiött, som dem qwåstom sker,
Därför ur händren farit
Tillfällen mång, med lod och frut
Sie at förstå min iswer;
Men sen jag det lät skära ut,
Min styrka bättre blifwer.

Nu har jag ock med modig Aire
Mant ut min owån arga,
Och tror, med GUDs Hielp, mitt Sewär
Skal så hans lemmar sarga,
Att aldrig mera någon Kys
Skal sig til ålskog sticka
Mot mig, och twinga sig en kys
Af en så åhrsig Flicka.

Czar Peters-Burg Jag fringrönt har
Med mine Sid-Mån snälle,
Så Kyska Flättan ligger qwar
Allt på sitt samma ställe.
Min LEJONHUFWUD har jag sändt,
Att sänkt Commando föra,
Som Bröftet ock åt Ryken wändt,
Och hötar åt hans öra.

Och skull' Du sielf, min CARL, ha lust
At se hur' mina Knektar
De brinna utaf iswer just,
Förr än som de få fäckta.
Ei något Barn nu fins allen,
Som icke ropar, beder:
Slå Ryffen, slån så arm och ben
De brista, digna neder.

Skull' jag på foten wara tung
Och fruchta hwart det hwälfwer,
När som min älderstegne Kung,
Min fromme FRIEDRICH siälfwer,
Han wil gå stad och fäckta för
Min wälgång och min heder,
Och jaga Fiend'n från min dörr
Och manligt stötan neder?

Nei ingalunda, men jag kan
Så nog ei hazarderat,
Och släppa ut min Kung och Man;
Jag är nog informerät
Af många mina Kungars dödd,
At jag bör mera wara
Rädd, öm om dem, ei utan nöd
Dem lemna i slit fara.

Och såleds ser du då, min Wän,
Min Herre och min Hielte,
Hur' som din kärsta Swea än
En gång friskt spanner bälte.
War därför' glad och rolig nögd,
GUSTAVIANske Kungars
Förträffeliga mod och dygd,
Än ut min ögon liungar.

Nå du i Stål insnörda Dame,
(Det strax nedunder swara)
Nu tåckes mig din ögons flam
Och dina Strålar klara;
Nu älskar Jag dig wäl så nog,
Som Anno Siuttonhundra,
Då du med mig til Pliten tog
Och våra Stycken dundra.

Til lycka då, Hieltinna kiäck,
Som nu din Hana spanner!
Du jage i din Fiend sträck
Och fågne dina wänner!
Men Swea glöm ei bedja GUD,
Du annars stort ei mäcttar,
Låt aldrig höra försint ljud,
Men bed och tig och säkta.

Den teg, en annan föll strax in,
Som talte gammal Swenska
Och sad': Här wil Jag Swea min
Af kärlek och af wänskap
Dig tala til ett wäntan mer
Det jag wäl tror du minnes;
I annat fall jag wänligt ber
Du för dig det til sinnes.

Uppå dig sielf ei lit ett gran
Och ei på dina armar;
Skönt had' du Tolf Millioner Man,
Om GUD sig ei förbarmar,
Så skal du se du tappar dock
Och Fienderna rycka
Din wackra, sköna Purpur-Räck
I tusend kras och stycke.

Men om du ödmuikt lyfter opp
Din Syn åt Himlen höga,
Ber GUD, at Han i alt ditt lopp
Dig styrer med sitt öga,
Så skal hwar endaste din Kneckt
Wäl Hundra Ryfvar jaga,
Och sen han hälften slachtat dickt,
De andra fånga taga.

Wåd' Wån och owån tilstå måst,
De aldrig sett dig brinna
Af oråttmåtig fisklig lust,
At andras ågor winna;
Men när owännerna sig hoy
Dig, til at mörda rotat,
Så har du, under ödmuikt rop
Til GUD, dem tappert motat.

Då har ock GUD dig såleds stärkt,
At En har Tijo tucktat;
Din Fiends hierta hafwer wårkt
Och för din Klinga frucktat.
Du lidit har nog öfwermod,
Bed GUD så skal du winna,
Och för ditt Swård din Fiends blod
I stride strömar rinna.

Men Swea märk: Om GUD nu full
Dig stolte, Segrar unna,
Blif, kåra, ei af högmod full,
Och endaste förkunna
Din dygd, ditt mod, din tappra kraft
Och ei GUDs styrka hela.
Märk, hwar för öden du förr hast,
När du således felat:

Märk,

Märk, när som du GUDS Lära ren
Dig rustar, at förswara,
Och dig hos GUD infunnet sen,
Bedt Honom med dig wara,
Och Lyfka Botten strax där på
Med Håst och Karl betrampar,
Hur stora Herrar bedt om nåd
När du i gälfwet stampar.

Märk, när din Kung och din Armée,
Och du til HERRAN ropar,
Så hnas sig på flykten gie
De Keiserlige hopar.
Ei går nåt åhr förbi då du
Ei märkligt triumpherar,
Och som en Dränning i sin Skrud
På werldens ball hofwerar.

Märk, när som dine stälte Män
Och tappre GENERALER,
De hafwa Himmelen til Wän,
Ei tro en Smickran habler,
Så står du godt och håller ut,
At man sig må förundra,
Hwar du tar Pängar, Lod och Krut
Och Man, så många hundra.

Märk, när du GUDS Åhron gier
Och Honom alt tilägnar,
Du förr ei lägger Wapen ner
An man dig höfligt fågnar
Med stora Länder, Städer, Slätt;
Riks = Dalrar Millioner;
Du enda har så mycket godt
Då, som Tre andra Kronor.

Märk,

Märk, när du med din Tofste CARL
Wast nödgad til at fäckta,
Och ödmjuk Suck för GUD frambar
Och därpå drog din Skäckta,
Så klär du Fält med Rofse = Lif
Och August stupar neder
Af Thronen, för din hwasfa Pif,
Och kiärt om Freden beder.

Men Swea märk, så snart du ock
Begyinner dig förhäfwa,
Se up med inbildst ögneläck,
At GUDs undsättning gäfwä,
Och endast talar om hur' du
Och dina Buskar fäckta,
Så ser man genast också nu,
Hur' all din Här försmäctar.

Din tappre Kung, för din skul, måst
Ta Hus i andra Länder
Och äta med förtret sin käft
I Timurtasch och Hender.
Du sielf med mulen Syn får gå
Uti Triumph, och tåla
Födracht af dem, du förut så
I Bloden kunnat twåla.

Då blätta alle sina Swärd
Och hota at din Panna,
De skrifa, du är Lif ei wärd,
De grufstigt dig förbanna.
Då får hwar en ett stycke af
Din Purpur = Mantel byra,
De Länder, GUD dig fordom gaf,
Så bort för ingen hyra.

Då slås ditt raska Lejon full,
Som, med GUDs Hielp, dig hulpet
Om det sin tid fått lefwa full
Och ei i otid stulpet.
Då sätter GUD dig Swea på
Det hala, då omsider
Du tilstå måst, at du åst strå,
Och GUD är den, som strider.

Därföre Swea achta dig ;
Om GUD dig medgång gifwer,
Så tacka Honom hiertelig
Med trofast ödmjuk ifwer,
Så skal du se, du får igån
Hwad du tilförne mistat,
Och hwarken Dwån eller Wån
Skal dig, at hota, drista.

Annu Ett til min Swea kiär :
Om GUDJ skull' behaga
Ei strax wålsigna ditt Gewår,
Begyñ' ei til at braga,
Men bed, och tig, och repa mod,
Besinna den, som strider
Han ofta ock sitt eget Blod
Ur sina kläder wrider.

Jag witer dig ei Fridrichshall,
Men kiärligt dig påminner,
Hur' du när Jag wid Lützen fall
Af ohörd ifwer brinner ;
Och när du wid Nörlingen fått
En stöt, du doch ei kusa ;
Men stöt wid Perleberg de Skätt,
Så Tyska Bloden frusa.

Och när man håller således i,
Tar stryk, men gier långt mera,
Skal Fiend'n ändtlig ledsen bli,
Och wackert kusa lära.
Nå gör nu, som jag sagt min Wän:
GUD dine armar styrke!
GUD hielp dig til Ditt igen!
Och Ryffens hierta wärke.

Nu teg ock den, och alt bles tyst
Och aldels roligt, stilla.
Jag, som tilförne häpen ryst,
Begynte nu at willa
Bli qwar, och höra litet mer,
Men Gubben, sad': War nögder
Med det du hört och där af gör
Dig glad på dina bygder.

Nog af, du hört Kung CAROLS Mähl
Och GUSTAV ADOLPH tala,
Samt at Fru Swea mer ei täl,
At Ryfland skal få skala
Des hierta, som ett Wide wekt,
Men har nu declarera,
At, som hon förr den Busen spått,
Och nu sig revancera.

Wi wände därför genast om
Ur desse rum tillbaka,
Men ach! rätt som wi litet kom
Från stället, Gubben skaka
Uppå en dörr, som strax slogs opp,
Men hur' min ögon hwälfde,
Och hur' jag kalna i min kropp,
Och alla lemmar skälfde.

Främst

Främst uti denna stora Sal,
Så stod en Eld-Thron prächtig,
På den jag, för des glans och strål,
Mig se befann ei mächtig.
Til höger stod en Swänst Major,
Förmördad, blek och blodig,
Til sin Statur lång, stark och stor,
Til upsyn dierf och modig.

Därståds en hop med Ryfvar af
Hög-Furstelige Stämmor,
Som Sträckebanken hast til graf;
Och nu med brutne lemmar
Samt hufwuden i händerna,
Kring alt med blod bestänkte,
Skarpt skuro uppå tänderna
Och Himlens hämd förwänte.

Til wänster gen, en frodig Dame,
Som (osörgrigt tänka)
Tucks bitit hufwudt af all skam
Fast än hon war en änka.
Hon såg, min sann, rätt mordisk ut,
Och ur des ögon bistra
Ett blodigt nit, som eld och frut
I heta Miner quistra.

Wi stod' en stund och sågo på
I detta rummet swala,
Tills til oss kom en wördig grå
Och således mig tiktala:
Hör dödeliga Herda-Barn,
Hwad har du här at gidra?
Sack op och skidt din Gård och Qwarn,
Och lär dig Plowen tidra.

För desse Parter träder ned
Nu strax Zebaoth själsfver,
Att döma en til ewig Fred
Och en til Stygis Älfsfver.
Fast än den Fromme glädie haft
Sen som han föll, således
Går Dömen nu doch an med kraft,
Sen bågge kom tillstädes.

Härpå slogs dören hårdt igån,
Tro fritt jag gick tillbaka;
Jag skalf, jag tror, jag skälsfver än,
Och mina skuldror skaka'.
Doch Subben sad': Det skadar ei,
War icke så förfärad;
Doch gick jag fuller nu med dei
(Jag tillstår) något nära.

Wi kommo gen til Charons Strand,
Och i hans Fartug stego,
Wi lade genast ifrån Land,
Wi segla och wi tego,
Att des wi wor den Skiepparn qwit,
Och åter på det ställe,
Där jag genkände följet mitt,
Och mina Gumsar snälle.

Där tog wi afsked af hwar ann
Och fannna om hwarannan;
Sen stullan bort den gamla Man
Med rynkor uti pannan.
När jag tillbaka kommer här,
Florindo skræckt framstamma,
Hur' Churis och Commandoter
De trätt, så höftes damma.

Jag

Jag sad': God Wänner höder mig,
Sku I snart sluta tråta:
Fru Svea har förkunnat Krig
Inunder suckar tåta;
Därför' är fäfangt denna gång
At hoppas Freden niuta:
Låt nu bli Pipor, Herda = Sång
Och lär' Er säkta, skuta.

Så snart Commandoter han det
Med muntre later hörde,
Han sig i glada hopp och färd
Högt up från marken förde:
Han sad' at Churis: Siör nu slut
At mera enwist tugga.
Swar är min Plit, min Båge, Spiut?
Låt mig kom ut och hugga.

Nei, hör Commandoter ett ord,
Wi några of utlåte,
Låt of först ned i stoft och jord,
Et så up ända råte,
För Himlens Konung falla ned
Och bedia om god styrcka;
Så sku wi winna, och för Fred
Sist tacka i wår Kyrka.

Det bles wårt slut, wi redd' of til,
Wi Himmelen anropa
Om kraft, at kunna rätt gie eld
Uppå de Ryske hopar.
Sen blåste wi i Lur och Horn,
Och wåra Måjor sungo
Så här, at det i Hus och Torn
Hårdt gjælde, swara, skunga:

Herz

Herdarnas Grögde = Skall

Och

Synt = Onskan.

Hitt så Fru Swea, du blädgda Mö,
Du raska brunetta Hieltinna,
Börjar du nu dina Kulor at strö,
Och låt' dine Mörsare brinna.

Tål du ei längre, at lida föracht,
At smälta förtret och bli smäster?
Bindas med konstev och flemma Contract,
Som Barn uti blåcken bli läster?

Det står dig Fru Swea ei heller just an,
At wanslächtas från dina seder,
At mistro din egen behiertada hand,
Som Fästet sig undan ei beder.

Det klår dig ei wäl, at fruchta för den,
Du förr så ofta lärdt kusa:
Hwad de nu säga, så mena wi än,
Han är ei så farligen buse.

Sy uti samma du låt stöta til
Uti giällande Silfwer = Trompetten,
Rodnade Ryffen, som blod och som eld;
Utu pannan så haglade Swetten.

När

När du sen lät dina Krigs-Flaggor blå
Swinga närmar' de Stormunte Borger,
Började Petersburg baklänges gå,
Och brys utaf tusende Sorger.

Så snart ock LEVENHAUPT steg med
sin fot
Först in på Fiendtliga Botten,
Siuknade Wiborg i Lungarnas fot,
Och tycker sig alt höra Skotten.

Nå, nå, Fru Swea, du har ock Raison,
Nog länge man knäpt dig på näsan,
Nog länge man onödigt sörgt för din Thron,
Din Blod kan ei annat än gråsa.

Til Lycka berföre, du wäpnada Dame,
Du rytande bittra Lejtna!
Din blänkande Klinga hon bryte sig fram
Och sprakande Skansarna winne!

Himmelen unne dig ährlige Mån,
Förståndige, oblyge, trogne,
Som dig regera och wisa, at än
Dine Rådslag är' tappre och mogne!

Himmelen styrke din Store GEN'RAL,
Som Wärijan satt Czaren för Bröste!
Hela Arméen diupt wörde Hans Tal
Och lyde Hans biudande Rödter!

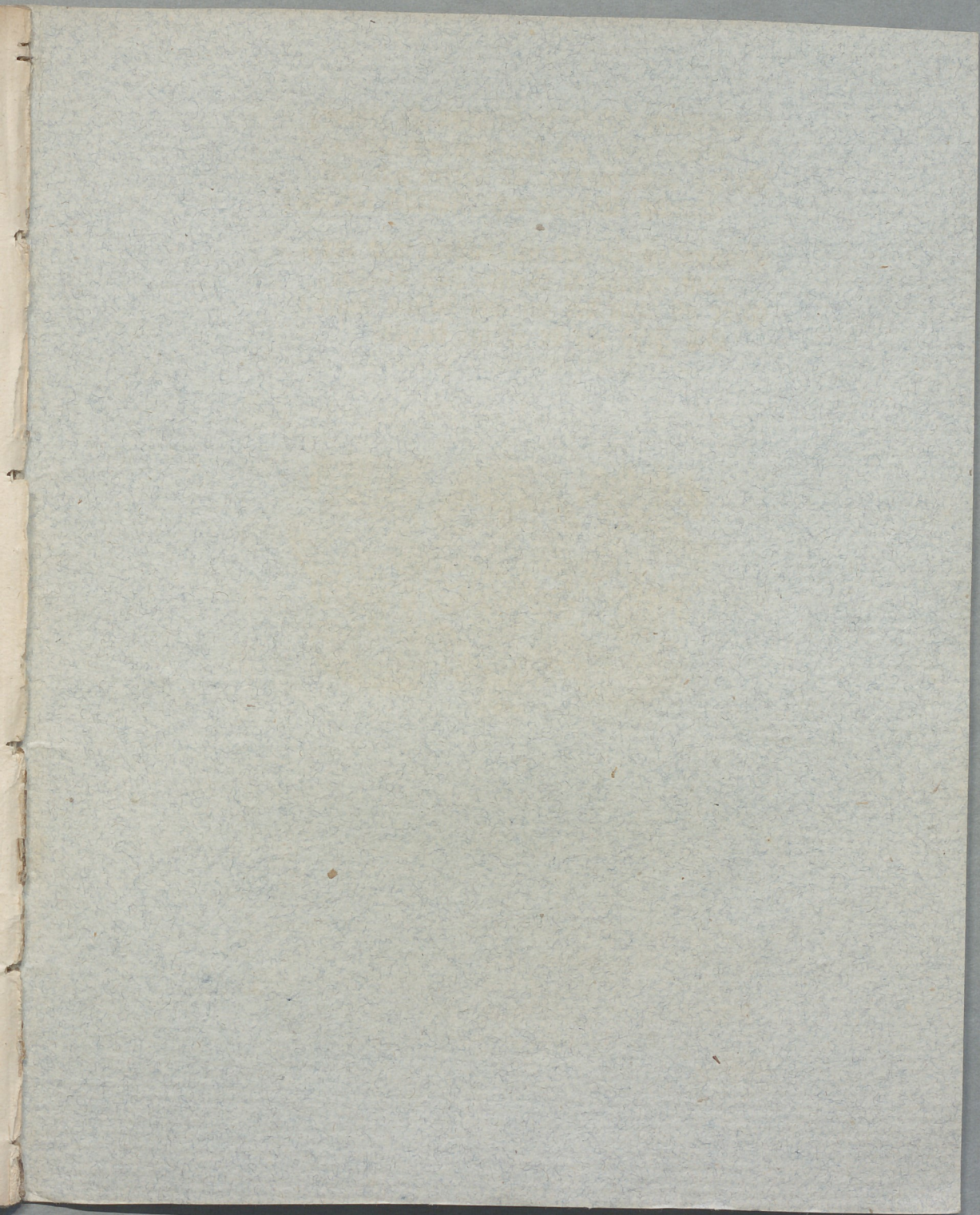
Himmelen styrke ditt Wänskap och Folk,
Dine bisire och blängande Knecktär,
Som bruka liungande uppsyn för Tolk,
Där Swänskan dem tienna ei mäcktär!

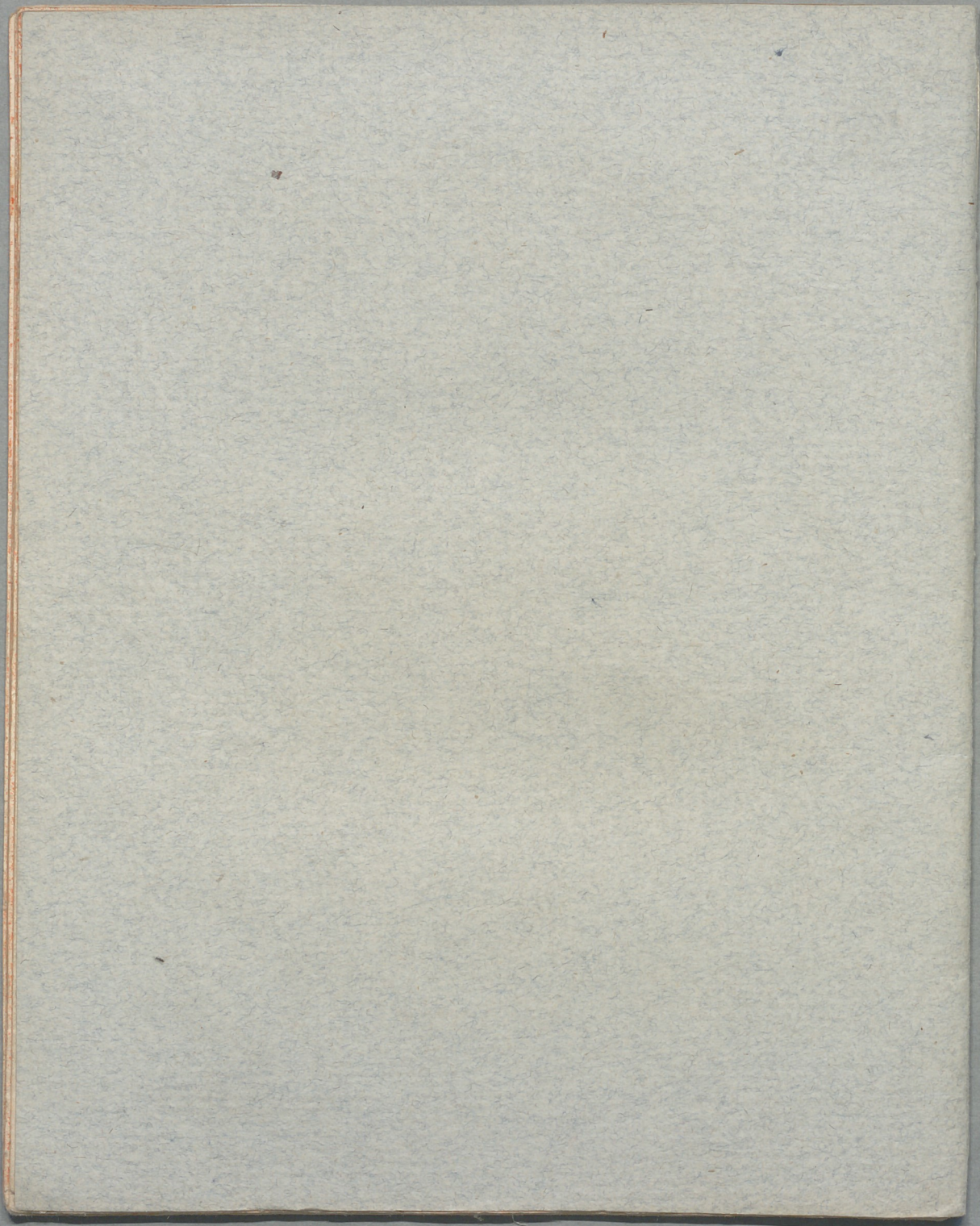
Hime

Himmelen styrke de hemma är qwar,
Som låsa på Pungen och bedia,
Sifwe dem hierta, at nåtter och dar
Smida Wårjor och Matsäck tilreda!

Himmelen gie det må dåhna med art,
Och smälla så Ryffen han bragar,
Gier of igån det wi wil hafwa snart!
Och Frid sen de öfrige dagar!

www.books2ebooks.eu